

kutorer ikke behøve at være indsatte i et Testamente, men ogsaa kunne komme frem paa Begæring af Arvingerne. Det er ganske sandt, men det maa ikke glemmes, at selve den nuværende Ordfører i Landstinget har i sin Tid som Minister forelagt Lovforslaget som „Forslag til Lov om Testamentsekskutorer“, og at det først er ved den nuværende § 1, at man har faaet ind en „Antydning“, hvorved denne Uoverensstemmelse mellem Lovforslagets Titel og Indhold kommer frem. Jeg erkender, at naar man endelig vil hænge sig i dette, som dog vist er meget sjældent, at Fuldbyrdere eller Eksekutorer kunne komme frem ifølge Arvingernes Begæring og ikke blot ifølge Testamente, kan det maaske være mindre rigtigt at bruge Udtrykket *Testamentfuldbyrdere*, og jeg erkender ogsaa, at Ordet Fuldbyrdere alene vilde vel nok tage sig mindre godt ud. Hvis man altsaa fra dette Tings Side deler Ønsket om at komme bort fra Udtrykket Eksekutorer, vil man vel nok blive nødt til at søge et andet Udtryk, f. Eks. Bestyrere af Dødsboer eller lignende.

Det er ikke blot paa dette Punkt, man har set bort fra Sprogrensningens Betydning, det gaar igen paa flere Steder i Lovforslaget. Jeg skal blot henvise til saadant et Udtryk som *legitimere* sig. Hvorfor skal man bruge dette Udtryk, naar det ligger saa snublende nær paa Dansk at sige: „godtgøre sin Ret til“. Jeg henleder det ærede Sprogudvalgs specielle Opmærksomhed paa denne Sag. Der er en anden Ting, som har mere end sproglig Interesse. Det er det, at vi helt igennem i vort Lovforslag havde brugt Udtrykket *Justitsministeren*, medens Landstinget omhyggeligt paa alle Steder har sat *Justitsministeriet*. Det er mig sagt, at der i gamle Dage har været ført en ret livlig Kamp her i Tinget fra Demokratiets Side, navnlig under Anførsel af J. A. Hansen, for at faa den personlige Betegnelse af Ministrene frem i Stedet for Ministerierne, fordi det er af Betydning at have Manden med det personlige Ansvar at holde sig til i Stedet for Institutionen, og det er da heller ikke noget, vi have været ene om at finde paa i dette Lovforslag; i mange andre Lovforslag og Love vil man have fundet Udtrykket *Ministeren* i Stedet for *Ministeriet*. Om det er forandret under særligt Hensyn til Justitsministeriets øjeblikkelige Tilstand, ved jeg ikke, men i alt Fald kan det ikke for mig være tilstrækkeligt til ikke at bruge Udtrykket *Justitsministeren*, selv om vi for Tiden kun have

en fungerende Justitsminister at holde os til. — Lad mig endnu nævne et Udtryk som „*konfirmeret*“. Hvorfor skal man dog blive ved med at sige et „konfirmeret“ Testamente i Stedet for et „stadfæstet“ Testamente? Vil man endelig have „allerhøjeste“ føjet til, kan man jo tage det med, men hvorfor skal man bruge det fremmede Udtryk, naar vi have et saa godt dansk Ord?

Med Hensyn til Lovforslagets eget Indhold var jo det, vi fra vor Side lagde den største Vægt paa og det største Arbejde i, dette: i et saadant Forslag at faa en samlet Vejledning for dem, der skulde være ekstraordinære Bestyrere af Dødsboer. Vi vilde ganske vist ikke her gentage de Regler, som findes i Skifteloven og andre nyere og let tilgængelige Love, men det var vort Formaal at naa saa vidt, at den, der maaske af ren Velvilje for Arvingerne eller den afdøde paatog sig et saadant Besvær — og det kunde jo godt være Lægmand og er det meget ofte — skulde have det saa let som muligt ved kun at behøve at tage denne Lov og de andre nyere Love for sig, saa vidste han, hvad han havde at gaa efter. Derfor var det, vi i sin Tid omdannede Regeringens af Landstinget vedtagne Forslag til en Kodifikation, en Samling af Lovbestemmelser for disse Testamentfuldbyrdere. I saa Henseende have vi haft den Tilfredsstillelse, at Landstinget i meget væsenligt har fulgt os; dog er der den kedelige Omstændighed, at medens vi i en Paragraf i Slutningen af Lovforslaget, § 11, ophævede en Mængde gamle Lovbestemmelser, der ikke vare let tilgængelige, har Landstinget kun i § 9 ophævet nogle ganske enkelte og i øvrigt henvist til „de for Skifteretterne gældende Regler“ angaaende disse Forhold. Der staar altsaa en ulykkelig Skolelærer eller Præst — eller Smed, siger et æret Medlem (Alfr. Christensen) — og er ikke stort videre end før, naar han skal rette sig efter „de for Skifteretterne gældende Regler“, og ikke tør stole paa, at det kun betyder Skifteloven af 1874, men maa gaa til en Jurist for at faa at vide, hvad han skal rette sig efter, saa er Samlingen ikke saa betryggende, som vi havde gjort den til. — Med Hensyn til de Bestemmelser i Lovforslaget, vi havde gjort Forandringer i, skal jeg først fremhæve Bestemmelsen om Sikkerhedsstillelse. Den fandtes allerede i det oprindelige Lovforslag, var godkendt af Landstinget og foreligger nu igen fra Landstingets Side omtrent som den forelaa før. Det er dog ikke her Ordene, det